

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 8 lutego 1963 r.

Nr 11

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 57 — nr 66 z dnia 4 lutego 1963 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitałnych remontów jednostek państwowych w 1963 r. 81

ZARZĄDZENIA:

- 58 — nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1963 r. w sprawie zakresu i trybu działania branżowych komitetów doradczych przy przedsiębiorstwach handlu zagranicznego 81
- 59 — Ministra Finansów z dnia 1 lutego 1963 r. w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1963 83
- 60 — Ministra Rolnictwa z dnia 28 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony produkcji materiału siewnego 85
- 61 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 stycznia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych 88
- 62 — Prezesa Centralnego Urzędu Geologii z dnia 25 stycznia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za prace geologiczne 88

57

UCHWAŁA Nr 66 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1963 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitałnych remontów jednostek państwowych w 1963 r.

§ 1. 1. Przedłuża się na rok 1963 moc obowiązującą uchwały nr 54 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitałnych remontów jednostek państwowych w 1962 r. (Monitor Polski Nr 19, poz. 80).

2. Wszystkie terminy wymienione w uchwale, o której mowa w ust. 1, przesuwają się o jeden rok.

3. Przedłużenie na rok 1963 mocy obowiązującej uchwały wymienionej w ust. 1 nie narusza postanowień zawartych w innych aktach prawnych dotyczących finansowania inwestycji, a wydanych po dniu 13 lutego 1962 r.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyłankiewicz

58

ZARZĄDZENIE Nr 14 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r.

w sprawie zakresu i trybu działania branżowych komitetów doradczych przy przedsiębiorstwach handlu zagranicznego.

W celu dalszego zacieśnienia współpracy handlu zagranicznego z przemysłem oraz skoordynowania działalności branżowych komitetów doradczych powołanych przy przedsiębiorstwach handlu zagranicznego z systemem współpracy i koordynacji branżowej w przemyśle określonym przepisami uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 268) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o komitetach, należy przez to rozumieć branżowe komitety doradcze, powołane zgodnie z uchwałą nr 214 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22 maja 1959 r. w sprawie zasad organizacji aparatu handlu zagranicznego, w brzmieniu nadanym uchwałą nr 293 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1960 r.

§ 2. Komitety są organami opiniotwórczo-doradczymi i inicjującymi w stosunku do:

- 1) zjednoczeń wiodących (jednostek równorzędnych) powołanych na podstawie przepisów uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 268), a w branżach, w których nie powołano zjednoczeń wiodących — w stosunku do właściwych branżowych zjednoczeń przemysłu (jednostek równorzędnych) oraz
- 2) branżowo właściwych przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 3. 1. Zadaniem komitetów jest działanie na rzecz systematycznego zwiększania i usprawniania eksportu i związanej z tym produkcji na eksport oraz podnoszenia efektywności eksportu i lepszej koordynacji importu z planami eksportu.

2. Komitety powinny systematycznie analizować bieżące i perspektywiczne plany eksportu i importu oraz występować z wnioskami zmierzającymi do zapewnienia realizacji tych planów.

3. Do zakresu pracy komitetów powinny należeć w szczególności:

- analiza wieloletnich umów i kontraktów pod kątem widzenia możliwości ich wykonania i zapewnienia środków niezbędnych do ich wykonania;
- dążenie do polepszenia jakości wyrobów oraz ich walorów handlowych (estetyka, opakowanie, postęp techniczny, dokumentacja towarzysząca itp.);
- inicjowanie przedsięwzięć mających na celu uelastycznienie warunków i uoperatywnienie dostaw eksportowych, np. przez produkcję na skład wyrobów lub ich zespołów albo elementów, wprowadzanie ułatwień finansowych i organizowanie składnic w tym zakresie, kompletację dostaw itp.;
- występowanie z wnioskami w sprawach przepisów o opracowaniu materiałów na przetargi, składaniu ofert, pokrywaniu kosztów opracowania materiałów ofertowych itp.;
- opracowywanie zagadnień związanych z uowoczeniem i dostosowaniem wyrobów do wymagań poszczególnych rynków zbytu;
- badanie problematyki usług towarzyszących, wpływających na rozwój eksportu, jak np. serwisu technicznego, zaopatrzenia w części zamienne, dokumentacji ruchowej, praktycznego instruktażu obsługi;
- inicjowanie przedsięwzięć mających na celu wzbogacenie asortymentu eksportowanych towarów;
- występowanie z wnioskami w sprawach zakupu licencji dla produkcji związanej z eksportem lub eliminującej import;
- inicjowanie i opiniowanie projektów planów akcji penetracyjno-akwizycyjnej, wydawniczej, reklamowej itp.;
- organizowanie pomocy dla przemysłu w zakresie udostępniania informacji techniczno-ekonomicznej, wzorów, kontaktów z odbiorcami itp.;
- występowanie z wnioskami w sprawach inwestycji i modernizacji produkcji wykonywanej na eksport;
- oceną opłacalności eksportu i importu.

4. Niezależnie od stałej tematyki prac omówionej w ust. 3 przedmiotem doraźnej tematyki prac branżowych komitetów doradczych mogą być w miarę potrzeby wszelkie inne zagadnienia mające wpływ na wykonanie podstawowego zadania, jak np.:

- komplementarność produkcji w świetle wymagań rynków zagranicznych w aspekcie całej branży lub grup wyrobów;
- współpraca z innymi zainteresowanymi komitetami;
- problemy związane z przygotowaniem pomocy negocjacyjnej ze strony przemysłu i ze współpracą techniczną pracowników przemysłu przy wykonywaniu zadań eksportu, zwłaszcza za granicą (wyjazdy techników, monterów itp.);
- analiza opustów, bonifikat, zagospodarowania towarów nie wyeksportowanych, zwrotów z eksportu itp.

§ 4. 1. Działalność komitetów powinna doprowadzić do określenia i uzgodnienia zadań eksportowych w projektach wieloletnich i bieżących planów gospodarczych zarówno przedsiębiorstw handlu zagranicznego, jak i zjednoczeń wiodących oraz uczestników porozumień branżowych.

2. Zgodnie z zasadami współpracy i koordynacji branżowej przedstawiciele zjednoczeń wiodących reprezentują w pracach komitetów stanowisko swych komisji branżowych.

3. Przedstawiciele przedsiębiorstw i instytucji wchodzących w skład komitetów powinni w toku obrad komitetów wymieniać informacje i doświadczenia, inicjować przedsięwzięcia i reprezentować sprawy będące przedmiotem działalności danych jednostek organizacyjnych, związane z pracą komitetu.

§ 5. 1. Komitety powołuje się w drodze zarządzeń Ministra Handlu Zagranicznego, wydanych w porozumieniu z ministrem nadzorującym zjednoczenie wiodące (jednostkę równorzędną), na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub właściwego zjednoczenia wiodącego.

2. Komitety powinny działać w powiązaniu z biurami branżowymi przedsiębiorstw handlu zagranicznego. Kompetencja każdego komitetu powinna obejmować zakres działania jednej lub kilku branż koordynowanych przez zjednoczenie wiodące albo inne zjednoczenie przemysłu w braku porozumienia branżowego. W przypadku szczególnie szerokiego zakresu działania komitetu powinien on być podzielony na wyspecjalizowane podkomitety.

§ 6. 1. Uchwały komitetów, powzięte w ramach ich zakresu działania, ogólnych przepisów prawnych oraz wytycznych planów gospodarczych, są wiążące w stosunku do jednostek reprezentowanych w danym komitecie, jeśli zostały powzięte jednomyślnie lub za zgodą co najmniej przedstawicieli przedsiębiorstwa handlu zagranicznego i właściwego zjednoczenia wiodącego (jednostki równorzędnej).

2. Dyrektor przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, przy którym działa komitet, jest uprawniony, a na wniosek dyrektora właściwego zjednoczenia wiodącego (jednostki równorzędnej) obowiązany wstrzymać wykonanie uchwały powziętej przez komitet i skierować ją do ponownego rozpatrzenia.

3. W zakresie spraw zastrzeżonych do decyzji nadrzędnych jednostek gospodarczych komitety mają prawo zgłaszania wniosków. Wnioski te dyrektor przedsiębiorstwa handlu zagranicznego ma obowiązek przelać Ministrowi Handlu Zagranicznego lub innemu właściwemu naczelnemu organowi administracji państwowej.

§ 7. 1. W skład komitetu wchodzi: przedstawiciel zjednoczenia wiodącego (jednostki równorzędnej) lub zjednoczenia branżowego przemysłu, przedstawiciele ważniejszych przedsiębiorstw eksportujących wyroby danej branży i współdziałających w tym zakresie central (biur) zbytu oraz przedstawiciel przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, przy którym działa komitet, oraz dokooptowani przez przewodniczącego specjaliści i rzeczoznawcy z głosem doradczym. Przedstawiciele wyżej wymienionych jednostek powinni być wyposażeni w pełnomocnictwa do zajmowania stanowiska i podejmowania zobowiązań w imieniu reprezentowanych jednostek organizacyjnych.

2. Funkcję przewodniczącego komitetu pełni dyrektor przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub dyrektor właściwego biura branżowego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego. Funkcje przewodniczących podkomitetów, o których mowa w § 4 ust. 2, pełnią kierownicy właściwych branżowo działów przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub inne osoby wyznaczone przez dyrektora przedsiębiorstwa handlu zagranicznego.

3. Funkcje zastępcy przewodniczącego komitetu pełni przedstawiciel zjednoczenia wiodącego (jednostki równorzędnej), a w razie niepowołania takiego zjednoczenia — przedstawiciel właściwego branżowo zjednoczenia przemysłu (jednostki równorzędnej).

4. Przewodniczący komitetów oraz ich zastępcy są powoływani i odwoływani przez Ministra Handlu Zagranicznego w porozumieniu z zainteresowanym ministrem.

5. Komitety upoważnione są do zapraszania na posiedzenia przedstawicieli ministerstw i instytucji centralnych, zwłaszcza jeśli obrady dotyczą ważnych zagadnień mających być przedmiotem wniosków kierowanych do organów centralnych.

§ 8. Członkowie komitetów otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach komitetów zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 9. 1. Ogólny nadzór nad działalnością komitetów sprawują dyrektorzy przedsiębiorstw handlu zagranicznego, przy których one działają.

2. Zwierzchni nadzór nad działalnością komitetów sprawuje Minister Handlu Zagranicznego wspólnie z ministrem sprawującym nadzór nad branżowym zjednoczeniem wiodącym (jednostką równorzędną), każdy w zakresie działalności podległych mu jednostek wchodzących w skład komitetu.

§ 10. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zapewnią w trybie przewidzianym w § 5 szybkie utworzenie lub dostosowanie organizacji istniejących już komitetów do wymagań niniejszego zarządzenia oraz zapewnią aktywny udział podległych im jednostek organizacyjnych w pracach tych komitetów.

2. Zaleca się uregulowanie spraw, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do jednostek spółdzielczych nadzorowanych przez centralne organizacje spółdzielcze.

§ 11. Minister Handlu Zagranicznego ustali w drodze zarządzenia wytyczne organizacyjne dla komitetów, zawierające szczegółowy tryb tworzenia komitetów i powoływania ich członków, organizację prac komitetów oraz inne niezbędne postanowienia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

59

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 lutego 1963 r.

w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1963.

Na podstawie § 32 ust. 3 i § 34 uchwały nr 360 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1962 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1963 r. i niektórych zasad jego wykonywania — zarządza się, co następuje:

I. Gospodarka funduszem płac.

§ 1. 1. Zgodnie z § 25 uchwały nr 360 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1962 r. w sprawie projektu budżetu Państwa na 1963 r. i niektórych zasad jego wykonywania, zwanej dalej „uchwałą”, fundusz płac osobowy i bezosobowy jednostek budżetowych wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi i środkami specjalnymi, jak również zakładów budżetowych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego, ustalony w załączniku nr 8 do uchwały, stanowi limit wydatków.

2. Limitami, w ramach których jednostki nadrzędne mogą samodzielnie dokonywać przeniesień, są odrębnie dla działów klasyfikacji wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych:

- 1) osobowy fundusz płac jednostek budżetowych:
  - a) działu 1,
  - b) działów 2 do 9,
  - c) działów 11 i 12,
- 2) osobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, zadań finansowanych ze środków specjalnych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego:
  - a) działu 1,
  - b) działów 2 do 9,
  - c) działów 11 i 12,
- 3) bezosobowy fundusz płac jednostek budżetowych:
  - a) działu 1,
  - b) działów 2 do 9,
  - c) działów 11 i 12,
- 4) bezosobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych, zadań finansowanych ze środków specjalnych i jednostek finansowanych z funduszu postępu technicznego:

- a) działu 1,
- b) działów 2 do 9,
- c) działów 11 i 12.

3. Zwiększenie lub zmniejszenie limitów (ust. 2) powodujące zmiany kwot w załączniku nr 8 do uchwały wymaga zgody Ministra Finansów, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 29 i § 31 uchwały. Dotyczy to zarówno przeniesień pomiędzy limitami dla poszczególnych grup jednostek bądź między osobowym i bezosobowym funduszem płac, jak i przekroczenia limitu globalnego.

4. Zmiany limitów nie mogą naruszać przepisów prawa budżetowego o przenoszeniu kredytów.

§ 2. 1. Zgodnie z § 32 uchwały osobowy fundusz płac jednostek budżetowych powinien być podzielony na kwartały.

2. Przy podziale rocznego limitu osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględnić:

- 1) terminy awansów, określone w § 6 zarządzenia, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli, służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatki za wysługę lat,
- 2) przypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego,
- 3) sezonowość zwiększenia pracy niektórych kategorii pracowników.

3. Poza przypadkami wymienionymi w ust. 2 plan ostatniego kwartału nie może przekraczać 1/4 rocznego limitu osobowego funduszu płac.

4. Podział planu rocznego osobowego funduszu płac na kwartały powinien być w ciągu 7 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia zatwierdzony przez kierownika jednostki sporządzającej podział planu po uprzednim podpisaniu planu przez głównego księgowego jednostki.

5. Jednostka sporządzająca podział planu zobowiązana jest w ciągu 4 dni od dnia zatwierdzenia planu przekazać podział planu, o którym mowa w ust. 1—4, do wiadomości